

to podstaty věci, ježto žalobce podle zjištění nižších soudů svůj podpis na listině (soukromé listině) výslovně uznal za pravý a legalisace je jen formálním předpokladem pro přípustnost knihovního vtělení, jež má posuzovati knihovní soudce. Považoval-li v souzeném případě tabulární soudce legalisaci na listině za dostatečnou a povolil-li důsledkem toho na jejím podkladě vklad vlastnického práva ve prospěch žalovaných, a stalo-li se příslušné usnesení pravoplatným, nelze správnost tohoto postupu a správnost knihovního usnesení přezkoumávati ve sporu. Hmotně-právní platnost smlouvy nezávisí na legalisaci, pokud se týče na určitém způsobu ověření, ježto legalisace k platnosti smlouvy samé není zákonem předepsána.

Čís. 13169.

Žaloba podle § 37 ex. ř.

Tvrzení žalobce v žalobě, že mu přísluší k vylučovaným předmětům práva, nepřipouštějící výkon exekuce z důvodu, že je koupil před povolením exekuce, nestačí, by mohlo býti žalobě vyhověno rozsudkem pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv I 2503/33.)

Žalovaný vedl proti Josefu J-ovi exekuci na stroje v dílně. Žalobce domáhal se nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že ukoupil zařízení dílny. Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolatel poukazuje k tomu, že nemělo býti žalobě vyhověno, nýbrž že měla býti zamítnuta, ježto je žalobou dle § 37 ex. ř. a nejsou v ní uvedeny skutkové okolnosti, podle nichž by žádání žalobnímu bylo lze vyhověti. Odvolatel má pravdu, neboť § 37 ex. ř. požaduje k oprávněnosti odporu třetích osob proti výkonu exekuce právo, které nedopouští výkon exekuce, a třeba, by to bylo právo věcné, a měl proto žalobce uvést v žalobě okolnosti, které by odůvodňovaly právo nepřipouštějící zabavení proti Josefu J-ovi a výkon exekuce tak, by dle § 396 c. ř. s. mohl býti vydán rozsudek pro zmeškání podle žádosti žalobní. Žalobce v žalobě uváděl jen, že koupil celé zařízení dílny, avšak netvrdil, jaké mu k zabaveným věcem přísluší věcné právo, takže nelze posouditi, že mu náleží takové věcné právo, které nedopouští výkon exekuce, a zejména netvrdil a nemohlo tedy býti vzato za zjištěno, že mu náleží k předmětům zabaveným vlastnické právo. Tvrzením v žalobě, že předměty ukoupil roku 1930 od J-a, jež podle § 396 c. ř. s. bylo vzíti za zjištěné, prokazuje jen titul k nabytí práva vlastnického, věcné právo samo, tudíž vlastnictví k předmětům zabaveným netvrdí, a ze skutečnosti, že v roce 1930 předměty ty koupil, neplyne, že v den zabavení jest vlastníkem těchto předmětů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z obsahu dovolání vychází najevo, že žalobce míní vyloučiti z exekuce zabavený fresovací a hoblovací stroj z důvodu, že mu k nim přísluší právo vlastnické. Podle judikatury nejvyššího soudu (rozh. čís. 11589, 11877 sb. n. s.) stačí ovšem tvrzení v žalobě podle § 37 ex. ř., že vylučované předměty jsou vlastnictvím žalobce, by bylo vyhověno žalobní prosbě, že exekuce jest nepřipustná, rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Žalobce však v žalobě netvrdil, že mu přísluší k předmětům exekucí dotčeným vlastnické právo, nýbrž udal, že mu k nim přísluší práva, která nepřipouštějí výkon exekuce z důvodu, že koupil v říjnu 1930 celé zařízení dílny exekuta J-a. Údaj tento v první části jest právním závěrem, jež činiti jest oprávněn jen soud. Tento právní závěr vyvozuje žalobce ze skutkového tvrzení, že v roce 1930 koupil celé zařízení dílny J-a. Koupě o sobě jest však jen právním důvodem nabytí vlastnictví, jež se uskutečňuje — jsou-li tu i ostatní zákonné předpoklady — teprve odevzdáním koupeného předmětu kupiteli (§ 1053 obč. zák.). Z koupě vzniká kupiteli jen obligační nárok na odevzdání věci proti prodávateli, nikoli právo vzhledem ke koupenému předmětu, takže koupě nezakládá právo kupitelovo, které nedopouští výkon exekuce na koupený předmět uskutečněné ještě před odevzdáním věci kupiteli do vlastnictví (Neumann, Komentář k ex. ř. III. vyd. str. 181, rozh. Nowak n. F. 1126). Že došlo k odevzdání vylučovaných strojů žalobci, nebylo tvrzeno. Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. dubna 1922, R II 242/29 a č. 11170 sb. n. s. (Rv II 749/30), v nichž je vysloveno, že obligační nárok stačí k odůvodnění žaloby podle § 37 ex. ř. a jichž se žalobce dovolává, netýkají se obligačního nároku kupitelova z koupě, nýbrž mají za základ obligační nárok jiný, tkvící ve vlastnickém právu žalobce, které v žalobě bylo také tvrzeno. Na žalobci bylo (§ 226 c. ř. s.), by v žalobě uvedl skutkové okolnosti, z nichž vyvozoval žalobní nárok. Podle § 396 c. ř. s. jest soud povinen při rozsudku pro zmeškání pokládati za pravdivý jen skutkový přednes dostavivší se strany, kdežto po stránce právní jest mu vyhrazena volnost zkoumati, zda žalobní nárok vyjádřený v žalobní prosbě vyplývá ze skutkového přednesu strany. Poněvadž žalobní nárok podle § 37 ex. ř. skutkovým přednesem žalobce není opodstatněn, právem odvolací soud zamítl žalobu.

Čís. 13170.

Jde o placení výkonnému orgánu podle § 25, druhý odstavec, ex. ř., bylo-li mu dlužníkem placeno před provedením odhadu zabavených svršků, by odhad nemusel býti proveden. Lhostejno, že si výkonný orgán nepřivedl odhadce, konal-li se výkon v místě exekučního soudu a odhadce mohl býti ihned přibrán, kdyby byl dlužník nezaplatil. Nezáleží ani na tom, že stvrzenka dlužníkovi vydaná nebyla sepsána na formuláři předepsaném min. nařízením ze dne 18. ledna 1926, čís. 60245/25 Věstník čís. 1/1926 (str. 3).

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv II 493/32.)